

Arrest

nr. 194 589 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ali X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Ghanees staatsburger en etnisch Tokokoli te zijn. U werd geboren op (...) te Accra Ghana uit het huwelijk van een Ghanese moeder en een Togolese vader. Daar uw vader woonachtig was te Sokodé, Togo spendeerde u afwisselend een vijf à zestal maanden bij uw moeder in Ghana en vervolgens een twee à drietal maanden bij uw vader in Togo. U heeft geen school gelopen. De laatste drie jaar was u werkzaam als leerling voor een bestuurder van een vrachtwagen. Toen u op bezoek was bij uw vader in Togo hoorden jullie op een gegeven moment het geschreeuw van een vrouw. Jullie besloten een kijkje te gaan nemen en zagen militairen een oude vrouw slaan. Jullie vroegen wat er aan

de hand was en de militairen begonnen over manifestaties. Op een bepaald moment zetten jullie het op een lopen nadat jullie werden aangevallen door de militairen. Net op het moment dat jullie ontsnapt waren aan de militairen die op jullie wilden schieten, ontmoetten jullie andere militairen die jullie gevangen namen. Na vier dagen werden jullie door een associatie bevrijd en vluchtten jullie meteen richting Ghana. Eens aangekomen in Ghana vertelde u alles aan uw vriend A. (...) die een paspoort en een vliegtuigticket voor u regelde. 8 september 2017 verliet u Ghana en vloog u via Casablanca, Marokko naar België. Aangekomen op Zaventem op 8 september 2017 werd u tegengehouden door de luchtvaartpolitie en nam de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) een beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding omdat u niet in het bezit was van een geldig reisdocument, een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning en wel in het bezit was van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument. 8 september 2017 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst Ghana uit vrees om het leven te zullen worden gebracht door de Togolese soldaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van uw membership identification card van National Health insurance scheme (NHIS) (15082145).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart niet naar uw land van herkomst Ghana te kunnen terugkeren uit vrees om het leven te zullen worden gebracht door de Togolese soldaten. Deze vrees werd door de Commissaris-generaal niet geloofwaardig bevonden. U verklaart Ghanees staatsburger te zijn (zie verklaring DVZ, vraag 6 en gehoorverslag CGVS, p. 6-7)

U verklaart immers geboren te zijn uit het huwelijk van een Ghanees en een Togolees staatsburger, doch de kant van uw moeder als Ghanees staatsburger te hebben 'genomen'. U verklaart bovendien een identiteitskaart te hebben van Ghana waarop te lezen staat dat u Ghanees bent. Overigens verklaart u niet over identiteitsdocumenten van Togo te beschikken. Hieruit kan onherroepelijk worden geconcludeerd dat u over de Ghanese nationaliteit beschikt. Ook volgens The Citizenship Act - in 2000 in Ghana in voege getreden - bent u van geboorte Ghanees daar u verklaart dat uw moeder de Ghanese nationaliteit heeft en u geboren bent te Accra. Ook de door u neergelegde membership identification card van NHIS wijst in die richting (zie ook administratief dossier).

Voor de toepassing van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen geldt als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen. Parallel hiermee leest men dat een persoon voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt indien hij een onderdaan is van een derde land die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade (zie richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Uw asielaanvraag dient bijgevolg te worden onderzocht met betrekking tot het land waarvan u de nationaliteit draagt, namelijk Ghana.

U verklaart in de Republiek Togo problemen te hebben gehad met de Togolese militairen en gedurende vier dagen vastgehouden te zijn geweest. Bij terugkeer naar Ghana vreest u door de Togolese militairen om het leven te zullen worden gebracht. Op basis van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er geenszins in bent geslaagd deze vrees aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten te Togo wordt grondig ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen in de Republiek Togo haalde u voor de DVZ het volgende aan:

'Ik verbleef afwisselend in Ghana bij mijn moeder en in Togo bij mijn vader. Toen ik bij mijn vader in Togo was, hoorde ik op een bepaald moment een oude vrouw roepen. Ik ben toen buiten gaan kijken en zag hoe een oude vrouw door de soldaten in elkaar werd geslagen. Toen ik naar de reden vroeg, zei één van de soldaten dat ze aan de demonstraties tegen de overheid deelnam. Ik wilde tussenkomen, maar één van de soldaten wou me vermoorden en ik ben toen gevlucht. Verderop ben ik opgepakt door de soldaten en overhandigd aan de politie. Dit was voor mijn optreden tijdens de aanval op die oude vrouw. Een onbekende heeft toen mijn borg betaald, waarop ik naar Ghana ben gevlucht' (zie asielrelaas vragenlijst CGVS).

Bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaart u –wanneer u wordt gevraagd of u voor de DVZ alle redenen heeft kunnen aangeven waarom u uw land van herkomst verlaten heeft – niet de gelegenheid te hebben gehad om alles te kunnen vertellen. U vervolgens de kans gegeven om kort te vertellen om welke redenen u uw land van herkomst heeft verlaten, verklaart u het volgende:

'Ik heb Ghana verlaten en ging bij mijn vader op vakantie. Ik was bij mijn vader, 3 of 4 dagen later, tijdens mijn verblijf, heb ik schreeuwen gehoord die kwamen van het huis achter hetgeen waar we zaten. We gingen kijken en zagen dat het een oude vrouw was die aan het schreeuwen was. Het waren militairen die haar aan het slagen waren. We hebben ze gevraagd waarom ze die oude vrouw aan het slagen waren. Weten jullie dan niet dat er manifestaties waren, vroegen ze. We vroegen aan die militairen over welke manifestaties ze het hadden. We hebben die vragen gesteld en ze zeiden waarom stellen jullie die vragen überhaupt, en ze hebben ons op een bepaald moment ook aangevallen. De militairen hebben ons achtervolgd, en toen we aan het rennen waren naar het dorp waar we woonden, was er inderdaad een grote manifestatie. Zij die ons volgden, de militairen die ons volgden, wilden schieten op ons. We konden ontsnappen, maar zagen andere militairen voor ons. Zij hebben ons vastgezet en gearresteerd. Daar is er een associatie, zij zijn gekomen en hebben geld gegeven aan die militairen om ons te bevrijden. Wij zijn gevlucht door de bossen om naar Ghana te gaan' (zie gehoorverslag CGVS, p.4)

U vervolgens gevraagd of u nog iets anders wilde zeggen met betrekking tot uw interview voor de DVZ, verklaart u niets speciaal te willen toevoegen. U tenslotte gevraagd of u nog iets wilt vragen, antwoordt u geen vragen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook wanneer u verder in het gehoor wordt gevraagd te vertellen waarom u uw land van herkomst Ghana heeft verlaten en vandaag niet kan terugkeren, antwoordt u 'Dat is waar ik over heb gepraat. Er waren manifestaties in Togo' (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Pas wanneer u wordt gevraagd wie u vreest bij terugkeer naar Ghana, verwijst u naar een associatie (African Diaspora ESBL TBI Afrika) - waarnaar u eerder tijdens het gehoor reeds verwees in het kader van het verkrijgen van uw identiteitskaart en waarvan u tevens lid was in Ghana - die ervoor heeft gezorgd dat u populair was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, p.14 en p.17). U gevraagd hoe die associatie uw populariteit in de hand heeft gewerkt, antwoordt u omwille van de acties die de associatie doet en die u eerder besprak (educatie, landbouw, milieu en sanitaire voorzieningen) (zie gehoorverslag CGVS, p. 17-18). U gevraagd naar de link tussen die organisatie en uw problemen, verklaart u geen tijd te hebben gehad om naar die associatie te gaan om uw problemen uit te leggen, wat geenszins een antwoord is op de vraag. U nogmaals gevraagd naar de reden dat u populair bent door de acties van de associatie, verklaart u dat jullie die associatie hebben gecreëerd. U vervolgens wederom gevraagd wat de link is tussen uw probleem en de associatie, verklaart u dat de associatie zich heeft gemengd in het conflict te Togo. Plotsklaps speelt de associatie een centrale rol in uw asielrelaas. Het spreekt ten eerste tot de verbeelding dat u zowel voor de DVZ als bij aanvang van het gehoor voor het CGVS wanneer u wordt gevraagd naar uw interview voor de DVZ, geen melding maakt van die associatie en het belang daarvan in uw vluchtrelaas. Dat u bovendien eerder tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde niet politiek actief of geëngageerd te zijn geweest, tracht u te vergoelijken door te zeggen dat de associatie geen politiek karakter had (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaart echter lid te zijn geweest van een associatie die de kalmte in Togo trachtte te bewaren toen er een opstand was tegen de huidige president en dat de associatie de PNP partij onderhield (zie gehoorverslag CGVS, p. 20), een nuance die niet zou hebben misstaan wanneer werd gevraagd naar uw politiek engagement. U linkt de vrees voor uw leven bij terugkeer aan uw activiteiten bij de associatie tijdens het conflict in Togo (zie infra). U gevraagd hoe u deelnam aan dat conflict, verklaart u dat jullie gevochten hebben met de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U verduidelijkt dat het niet over het collectief gaat, maar over uzelf, verwijst u naar eerder aangehaalde feiten namelijk dat u een vrouw hoorde schreeuwen en dat u de politie vastnam ('Ik heb de politie vastgenomen, en hem zo vastgenomen'), en dat toen hij u losliet, jullie begonnen te vechten. In deze versie van de feiten is er in tegenstelling tot uw eerdere versies voor de DVZ en bij aanvang van het gehoor voor het CGVS sprake van een gevecht tussen u en de militair, terwijl u dat in de eerste versies niet zo expliciteerde en verklaarde dat u aangevallen werd. U hiermee geconfronteerd verklaart u niet te hebben gedacht alles meteen op die manier te hebben moeten zeggen. Het klopt dat u bij aanvang werd gevraagd kort de feiten te vertellen daar u aanhaalde voor de DVZ niet de gelegenheid te hebben gehad om alles te vertellen. U echter de kans gegeven uitvoering te vertellen ('Kan u mij vertellen waarom u uw land van herkomst Ghana heeft verlaten en u vandaag niet kan terugkeren') verwijst u naar de eerder aangehaalde feiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Wat tevens verwondert is dat u bij aanvang van het gehoor voor het CGVS verklaart aan de militairen die de oude vrouw aan het slaan waren, te hebben gevraagd over welke manifestaties ze het hadden en dat jullie –nadat jullie het op een lopen hadden gezet - zagen dat er een grote manifestatie was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hieruit blijkt dat u niet eens wist dat er manifestaties waren, laat staan dat u er als lid van een associatie actief aan deelnam.

Overigens moet opgemerkt dat, indien er al enige geloofwaardigheid zou schuilen in uw verklaringen, quod non, u er niet in slaagt een afdoend antwoord te formuleren wanneer gepeild wordt naar uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst Ghana. U verklaart om het leven te zullen worden gebracht indien u zou terugkeren naar Ghana. U gevraagd naar de reden dat u dat denkt, antwoordt u omwille

van de rellen die jullie hebben gekend in Togo. U vervolgens gevraagd wie u zou doden bij terugkeer naar Ghana, verklaart u dat er een associatie was in Togo en dat jullie door die associatie bekend zijn geworden, en dat jullie aan de grens waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoe u als persoon populair werd omwille van uw lidmaatschap bij die organisatie weet u niet te duiden (zie supra). Uiteindelijk verklaart u te vrezen gedood te worden door de militairen naast de grens en bevestigt u dat het de Togolese militairen betreft. U gevraagd om welke reden u denkt dat de Togolese soldaten u zouden vermoorden in Ghana, verklaart u dat ze het kunnen doen wanneer u de goederen voor uw werk naar de grens brengt, wat een antwoord is op het hoe, en niet op het waarom. U diezelfde vraag nogmaals gesteld, antwoordt u dat de Togolese bevolking wilt dat de president vertrekt en dat dat de reden was van het conflict tussen hem en ons. Daar u nog steeds geen antwoord heeft gegeven op de aan u gestelde vraag, wordt de vraag wederom gesteld waarop u antwoordt dat jullie [de associatie] gekomen zijn om de vrede te bewaren en ervoor te zorgen dat het conflict zou kalmeren (zie gehoorverslag CGVS, p.19-20), wat geen verklaring biedt waarom de Togolese soldaten u in uw land van herkomst Ghana om het leven zouden brengen. U gevraagd waarom u denkt dat de Togolese militairen een lid van de associatie zouden willen doden, antwoordt u volledig naast de kwestie dat iedereen die bij de associatie is, het statuut van lid heeft. U nogmaals de kans gegeven een constructief antwoord te geven op diezelfde vraag, verklaart u het al te hebben gezegd, wat uit voorgaande verklaringen niet het geval blijkt te zijn. Pas nadat u er wordt op gewezen dat u dusver niet kon overtuigen, vraagt u om de vraag te herhalen en stelt u te vrezen gedood te worden door de Togolese soldaten omdat jullie deelnamen aan het conflict dat uit de hand is gelopen en u ten gevolge van dat conflict gearresteerd werd. Hiermee verklaart u echter niet waarom u specifiek in uw land van herkomst Ghana door Togolese soldaten om het leven zou worden gebracht. U kan tevens niet duiden hoe de Togolese overheid op de hoogte zou zijn van uw lidmaatschap. Door louter te verklaren dat wanneer er recepties of manifestaties zijn, jullie uitgenodigd worden, maakt u niet aannemelijk dat de Togolese overheid op de hoogte zou zijn van uw lidmaatschap. U tenslotte een laatste maal de kans gegeven te duiden waarom u bij terugkeer naar Ghana om het leven zou worden gebracht door Togolese militairen, antwoordt u omwille van het conflict waaraan jullie deelnamen. U slaagt er kortom niet in te duiden waarom uw leven gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Ghana.

Ook met betrekking tot uw vrijlating/ontsnapping uit de gevangenis in Togo legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u voor de DVZ dat een onbekende uw borg betaalde (zie asielrelaas vragenlijst), terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart dat T. A. S. (...), de dirigent van jullie associatie naar de bewaker ging en hem geld gaf waarna jullie langs achteren konden vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, verklaart u dat u zijn taal niet begreep, wat niet verklaart waarom u zei dankzij een onbekende die uw borg betaalde vrij te zijn gelaten.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw verdere reisweg. Op de DVZ verklaarde u door een onbekende geholpen te zijn geweest en met behulp van valse documenten naar België te zijn gekomen. De man die de reis organiseerde, kende u niet (zie asielrelaas vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, punt 30 en 31). Tijdens het gehoor voor het CGVS echter verklaart u –nadat u kon ontkomen uit de gevangenis en naar Ghana vluchtte – alles te hebben verteld aan een vriend van u, A. (...), en dat hij via zijn werkgever een paspoort regelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 15). U voegt toe dat uw vriend u tevens het vliegtuigticket heeft gegeven. U geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, verklaart u te hebben gezegd dat het een vriend was die u hielp en niet te hebben gezegd dat u die niet kende. U geeft aan dat er voor de DVZ problemen waren met de vertaling, waar u eerder zowel tijdens het gehoor voor het CGVS wanneer u werd gevraagd naar uw eerste interview als voor de DVZ geen gewag van maakte. U verklaart enkel gestresseerd te zijn geweest en toen niet correct te hebben kunnen praten (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wat deze tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken.

Tenslotte moet opgemerkt dat het ten eerste tot de verbeelding spreekt dat u zich bepaalde gegevens met betrekking tot uw familie niet zou herinneren. Zo verklaart u dat uw moeder S. (...) heet, maar de familienaam van uw moeder ontsnapt u tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U herinnert zich bovendien noch de datum, noch het jaartal van uw huwelijk, noch uw leeftijd op het moment van uw huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). De geboortedatum van uw zoon is u ook onbekend omdat u geen data gebruikt. Overigens verklaarde u voor de DVZ niet te weten wat de huidige verblijfplaats van uw echtgenote en van uw zoon is, terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart dat ze in Ghana zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). U gevraagd naar de reden waarom uw moeder in Ghana woont en uw vader in Togo, verklaart u dat niet te kunnen uitleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

U legt geen documenten neer die bovenstaande conclusies weten te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 8, § 1, en 14, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het "*verbod van willekeur*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft over het begrip 'vluchteling', over het begrip 'gegronde vrees voor vervolging', duidend op het subjectieve en objectieve element, over het begrip 'vervolging', en over de dader, de vervolgte persoon en de oorzaken van vervolging. De Raad wijst er evenwel op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.5.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat geen rekening gehouden werd met haar beperkte scholingsgraad. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat zij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoekende partij stelt dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de vragen die haar werden gesteld, maar wist uiteraard niet alles en kon ook niet alles weten. Tevens voert zij aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert kan bewijzen. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Verwerende partij hekelt dan ook het feit dat verwerende partij haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze concretiseert hoe haar beperkte scholingsgraad de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die haar geloofwaardigheid ondergraven in een ander daglicht kan stellen. De Raad duidt erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die zij zelf heeft meegemaakt en waarvan dan ook verwacht kan worden dat verzoekende partij hierover duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen, dit ongeacht haar beperkte scholingsgraad. Ook kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij zou kunnen antwoorden op eenvoudige vragen met betrekking tot haar familie.

Waar verzoekende partij stelt dat zij ten zeerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven toont zij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt verwacht "*alles te weten*", noch wordt van haar verwacht dat zij "*alle elementen die zij aanvoert kan bewijzen*".

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en dat zij op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige

feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat verwerende partij geenszins de verklaringen van verzoekende partij “zomaar éénzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig”.

2.2.6. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat enkel tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas tot ongeloofwaardigheid kunnen leiden, onderstreept de Raad dat *in casu* door verwerende partij verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij aangaande haar problemen in de Republiek Togo, hetgeen de kern van haar asielrelaas betreft. Immers verklaart verzoekende partij dat zij niet naar haar land van herkomst Ghana kan terugkeren uit vrees om het leven te zullen worden gebracht door de Togolese soldaten waarmee zij problemen kende in Togo (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/09/2017, p. 4-5). De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die de kern van haar asielrelaas betreffen, doen dan ook wel degelijk afbreuk aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Daarnaast wordt door verwerende partij tevens een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar reisweg, hetgeen de geloofwaardigheid van de omstandigheden van het vertrek van verzoekende partij uit haar land van herkomst ondermijnt en bijgevolg tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.7.1. Waar tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal worden vastgesteld, voert verzoekende partij aan dat geen rekening gehouden mag worden met de door haar afgelegde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers werd zij er gehoord zonder aanwezigheid van een tolk Haussa. Zij werd daarentegen gehoord in de Engelse taal, dit terwijl op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat haar taalniveau ontoereikend is voor het afleggen van coherente verklaringen in het kader van haar asielrelaas. Verzoekende partij meent dat verwerende partij de artikelen 8 en 14 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt door haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren op basis van een motivering die berust op het bestaan van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Daarnaast betoogt verzoekende partij nog dat het feit dat een gegeven tijdens het ene gehoor wel vermeld wordt en tijdens het andere niet, niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid en dat niet alle gevallen van weglating van gegevens ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag op 8 september 2017 zelf verzocht heeft om bijstand van een tolk Engels (administratief dossier, stuk 13, bijlage 25). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij op 13 september 2017 uitdrukkelijk aan dat zij het Engels voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Verzoekende partij stelde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Tevens ging zij ermee akkoord eventuele problemen met de verstaanbaarheid van de tolk tijdens het gehoor te zullen melden (administratief dossier, stuk 12, verklaring betreffende procedure, vraag 2). Door verzoekende partij werd tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment opgeworpen dat zij de tolk niet goed zou verstaan, ook niet toen haar gevraagd werd of zij nog iets wilde toevoegen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS). Wanneer verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen, maakt verzoekende partij evenmin enige opmerking in verband met de tolk (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/09/2017, p. 3-5). Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal te wijten zouden zijn aan een ontoereikende kennis van het Engels en/of aan het feit dat zij werd bijgestaan door een Engelstalige tolk, maakt verzoekende partij dan ook op geen enkele manier aannemelijk.

De Raad is van oordeel dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, die betrekking hebben op kernelementen van haar asielrelaas, wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraven. De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De Raad benadrukt nog dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog voorgelezen

werden in het Engels, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2).

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens onderling ernstige tegenstrijdigheden bevatten. Immers wordt erop gewezen dat haar verklaringen bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal danig verschillen met haar latere verklaringen tijdens ditzelfde gehoor. De bestreden beslissing is dan ook niet alleen gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, doch tevens op tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel overtuigend argument aanbrengt dat deze tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stelt. Verzoekende partij betoogt slechts dat er geen enkele waarborg bestaat dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn betrouwbaar zijn en dat indien de asielzoeker de inhoud van die nota's op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, het verslag op dit punt niet tegen hem kan worden gebruikt. De Raad wijst er echter op dat het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door een onpartijdige ambtenaar is opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Bovendien onderneemt verzoekende partij *in casu* geen enkele poging om met concrete argumenten aan te tonen dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal verkeerd werden genoteerd. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat op verwerende partij een samenwerkings- en onderzoeksplicht rust en dat deze *“alle beschikbare middelen (had) kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen”*, bemerkt de Raad dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom verwerende partij *“alle beschikbare middelen”* had moeten aanwenden *“om andere nodige bewijzen te verzamelen”*.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog algemene informatie aangaande mensenrechtenschendingen in Ghana citeert, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ghana geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Haussa en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT